

VODA, JAK JI NEZNÁME

Milan Syruček

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

VODA,
JAK JI NEZNÁME

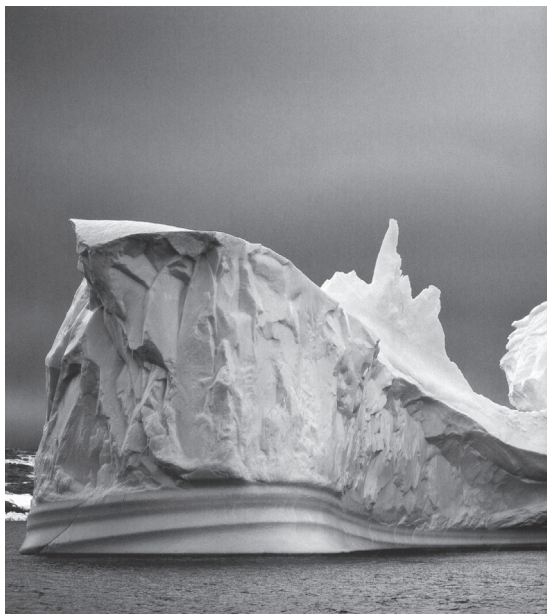
Milan Syruček

VODA,
JAK JI NEZNÁME

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

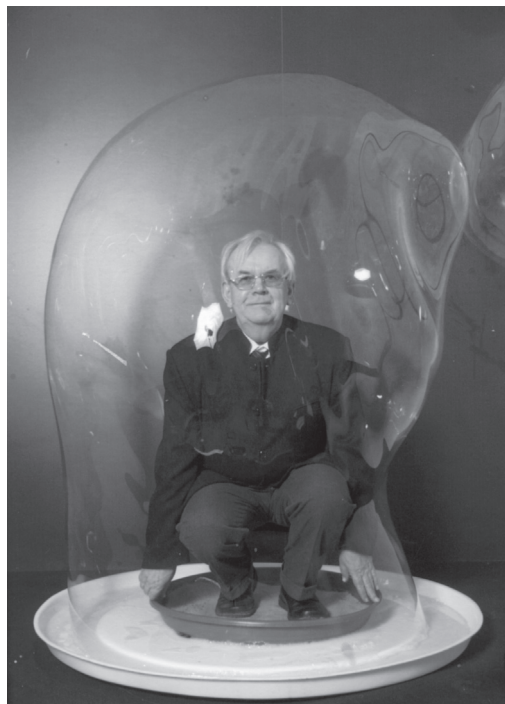
2011

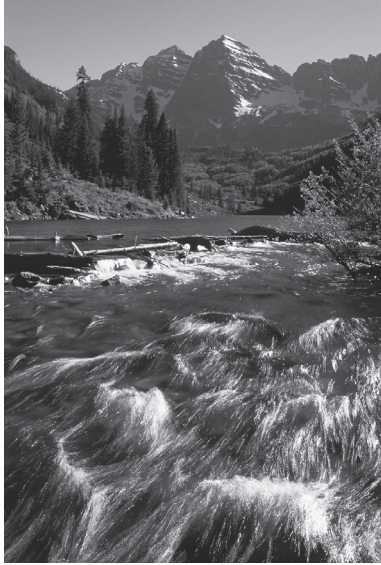
Copyright © Milan Syruček, 2011
Drawings © Richard Böhnel, 2011
Cover and layout © Václav Šůkal, 2011
Published by Nakladatelství Epoque, Praha 2011
ISBN 978-80-7425-105-4

VODA, JAK JI NEZNÁME

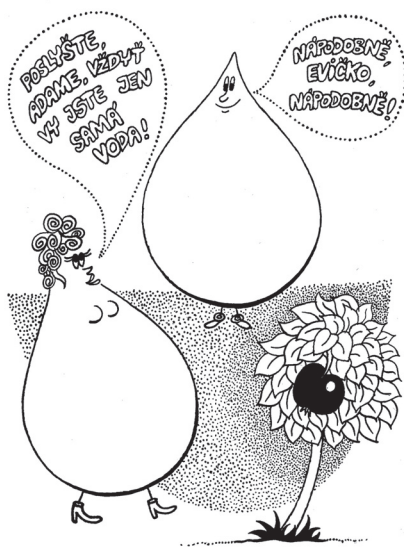
Zdá se, že o vodě nelze už nic nového napsat. Když jsem toto téma navrhoval svému nakladateli, jen nedůvěřivě potřásal hlavou. Ví velmi dobře, že o vodě vyšly spousty knížek. Tato se však od nich liší. Čím? To nejlépe zjistíte, když se do ní začtete ...

*Vítám vás při četbě knihy o vodě.
Milan Syruček*

1. Základ života na Zemi

Už v základní škole se děti na celém světě učí, že voda je zdrojem všeho, bez vody by nebyl na naší planetě život. „Co je na vodě tak úchvatného?“ táží se Masaru Emoto a Jürgen Fliege v knize *Léčivá síla vody* a pokračují: „Voda je od pradávna symbolem duše... Život vzešel z moře, lidský zárodek přebývá v plodové vodě, naše tělo tvoří nejméně ze sedmdesáti procent voda.“ Masaru Emoto je japonský vědec a více než deset let fotografuje krystaly, které vytvořil z mrazené vody. Bral vzorky vody z různých míst v Japonsku a ve světě. Napsal o tom knihy, které vyvolávají živý ohlas po celém světě. Jürgen Fliege je německý duchovní a televizní moderátor, který

věří, že Bůh se zjevuje v každé kapce vody. Tito dva muži se spojili, aby napsali knihu, z níž jsem citoval.

O „spojení“ nemluvím náhodou v souvislosti s vodou. Jestliže život povstal z moře, pak z moře se vynořila před stovkami milionů let i pevnina, která původně tvořila jeden jediný celek. Ale naše Země existuje miliardy let. Jak to bylo na samém počátku?

O tom nás poučuje autor bestselleru *Vzpouora oceánů* Frank Schätzing ve své další knize *Zprávy z hlubin. Odhalená tajemství oceánu*. Naše planeta se zformovala do své konečné podoby zásluhou deště. Pršelo na ni desetitisíce let a déšť byl horký 300 °C. „Na zemský povrch dopadla veškerá voda z atmosféry. Sneslo se jí na něj jeden a půl trilionu tun. Po prvních velkých srážkách se Země ochladila, vytvořily se mraky a nastal nový déšť. A znovu mraky ... Den za dnem, rok za rokem. Pršelo a přšelo. Miliony let ...Vznikl praooceán, který ale byl prost jakéhokoliv života.“ Když to zkrátím, pak uvedu, že zemská kůra se skládá z pevných desek, které se vzájemně

podsunují a přesunují. Když vulkány (vytvořily se tím, že magma si pod velkým tlakem hledalo cestu z nitra země mezi deskami, jež tvoří zemskou kůru) rozhodla před čtyřmi miliardami let eroze, objevily se první ostrovy, které už nebyly vulkanického původu. Miliony let se přetvářely v desky, které se odtrhly od mořského dna, narážely na sebe a spojily se v jednu mohutnou masu pevniny..

Německý badatel Alfred Lothar Wegener ji nazval Pangeou a v roce 1915 přišel v knize *O původu kontinentů a oceánů* s teorií, že tato obrovská pevnina, která spočívala na oceánském dně, se roztrhla, oddělené kusy voda roznesla a tak vznikly jednotlivé kontinenty. Dokazoval to například shodou pobřeží Brazílie a Guinejského zálivu v Africe, podobou horských pásem, stejnými fosiliemi v Evropě a Severní Americe. Ale ještě v roce 1945 napsal americký geolog Bailey Willis, že „Wegenerova teorie je naprostá pohádka. Je třeba ji ignorovat, aby neměla špatný vliv na studenty.“ Trvalo celých padesát let, než byla uznána, a dnes se považuje za základ vědy o Zemi.

Voda tvoří život nejen na Zemi. S vodou se můžeme setkat všude ve vesmíru. V mezihvězdném prostoru se nacházejí molekulární vodní mračna a protoplanetární mlhovina, z níž vzniklo Slunce a celá sluneční soustava. Pozůstatkem této mlhoviny je Oortův oblak na okraji naší sluneční soustavy, jehož existence nebyla plně prokázána, ale předpověděli ji mnozí astronomové – od estonského Ernesta Öpika (v roce 1932) po dánského Jana Hendrika Oorta (v roce 1950). Objekty v oblaku se skládají převážně ze zmrzlé vody, amoniaku a metanu. Jejich počet se odhaduje na bilion. Oblak je zdrojem kometárních jader a pravděpodobně i dnes se z něj tvoří nové komety. Do Oortova oblaku se zařazují některé planety a patří k němu i nejvzdálenější objekt obíhající kolem Slunce – planeta podobné těleso, které je od Země třikrát vzdálenější než Pluto.

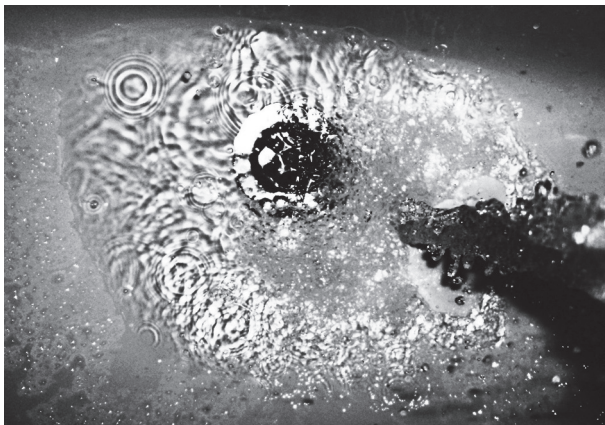
Objevili je badatelé, podporovaní NASA, 14. listopadu 2003 a nazvali podle inuitského božstva moří a oceánů Sedna. Pro zajímavost: Slunce oběhne za 10 500 let a v nejvzdálenějším bodě je od naší hvězdy daleko 130 000 miliard kilometrů. Je pravděpodobně prvním důkazem existence Oortova oblaku.

Někteří vědci se domnívají, že právě komety zanesly na Zemi většinu vody. Ta v podobě ledu tvoří některé měsíce planet, tělesa Kuiperova pásu a transneptunická tělesa.

Na Jupiterově měsíci Európa se předpokládá velký podpovrchový oceán. V červenci 2007 vědci objevili vodní páry na extrasolární planetě v souhvězdí Lištičky – třiašedesát světelných let od Země. V podobě vodních par jsou stopy vody v atmosféře Merkuru, Marsu, Jupiteru a Saturnu, byť v množství jen od 3,4 do 0.03 %. Orbitální sonda Mars Express potvrdila zmrzlou vodu na pólech Marsu.

Dosud nezodpovězenou otázkou je, zda na této planetě existoval skutečně oceán, nebo se jednalo jen o několik lokálních zaplavených oblastí. Vědci, kteří se tímto problémem intenzivně zabývají od 80. let minulého století, nacházejí stále nové důkazy pro existenci oceánu – například geologické útvary připomínající pobřeží, sírany, které objevila průzkumná vozítka Spirit a Opportunity a jejichž přítomnost rovněž dokazuje oceán, protože sírany vznikají při odpařování mořské vody. Na Marsu je jiné složení atmosféry, bylo tedy i jiné složení mořské vody. Uvažuje se, že tam mohl existovat Severní ledový oceán (jeho model byl představen v roce 1993) a menší oceán v severních nížinách. Vyplňoval oblast zvanou Utopia Planitia a mohl být zbytkem předchozího oceánu.

Častý pohled na vodu - jak odtéká

Odhaduje se také, že voda tvoří asi třetinu planety Pluta. Je třeba i v atmosféře kolem Venuše, byť

v podobě vodních par. Tam se ovšem slučuje se sírou na kyselinu sírovou.

Jenže uvažovat ve vesmírných rozměrech, to znamená vzít v úvahu miliony galaxií, jež se tam pohybují. A my se nacházíme jen na okraji jedné z nich, kroužíme kolem jedné z dvou set miliard hvězd této soustavy a ta naše hvězda – Slunce – není ani nijak významná. Nemá výjimečně vysokou teplotu, je z plynů, převážně vodíku a helia, a energie, kterou vyzařuje, pochází z přeměn vodíku na těžší prvky, jak je tomu i jinde. Tak to alespoň

tvrdí Petr Jareš v knize *Planeta země*. My žijeme na třetím tělese, počítáno od hvězdy, a svůj domov jsme pojmenovali Zemí. Té se tedy budeme věnovat především.

Kolébkou života na Zemi je voda. Je prostředím, v němž dosud probíhají všechny životní procesy, hlavní složkou všech živých organismů. Staří Řekové uznávali, že voda je jednou ze čtyř základních pralátek světa. Naši prapředkové uctívali tento živel, výraz živel byl odvozen od slova žít.

A přece voda stále ještě není plně prozkoumána, neustále nám připravuje nová a nová překvapení. Právě proto, že je tak běžná, zdají se nám normální i její vlastnosti. Její anomálie je v anomáliích, které dosud věda uspokojivě nedokáže vysvětlit. Tak jako plně neobjasnila, z čeho se vzala a zda se sama může množit, jak to tvrdí například známý rakouský přírodovědec - samouk z první poloviny minulého století Viktor Schauberg. Nebo nikoliv, jak nás přesvědčuje konvenční věda. O Schaubergovi, tomto podivuhodném hajném, který k řadě zcela překvapivých poznatků dospěl bedlivým pozorováním přírody a tím, že si neustále kladl otázky, proč je tomu ve skutečnosti jinak, než tvrdí věda, budeme ještě mluvit. Vždyť už ve dvacátých letech minulého století varoval před naší současnou ekologickou krizí. O jeho vynálezy projevil zájem dokonce Adolf Hitler. Při osobním setkání v roce 1934 nabídl rakouský lesník nacistickému vůdci nové metody výroby energie.

„Jaké však chcete pro své energetické stroje použít pohonné hmoty?“

Schauberg: „Vodu a vzduch, v nich totiž ta síla je.“ To cituji z knihy Olofa Alexanderssona *Živá voda*.

Věda ji přitom definuje jako neživou, anorganickou látku. A přece o ní hovoříme jako o zdroji a podmínce života. Bez ní by nemohla v živém organismu proběhnout ani jedna chemická reakce. Ba víc, všechny živé organismy jsou v převážné míře tvořeny vodou. Kdyby člověk vyschl, scvrkl by se na méně než třetinu své váhy. Z hlediska molekul ty vodní tvoří dokonce 99,9 % našeho těla, každou molekulu bílkovin obklopuje 15 000 molekul vody. Tak to alespoň uvádí František Kožíšek k předmluvě knihy *Tři úvahy o podstatě vody*, kterou napsali Theodor Schwenk, Wolfram Schwenk a Michael Jacobi.

Voda je jednoduchou sloučeninou vodíku a kyslíku. Chemicky vzniká prudkým, až explozivním slučováním vodíku s kyslíkem (hořením bezbarvým plamenem) a za vývinu velkého množství tepla. Kromě toho se

objevuje jako vedlejší produkt vedle solí při neutralizaci kyselin zásadami. Je rovněž obsažena ve spalných plynech při hoření většiny organických látek, například metanu. Ale hned se objevuje otázka: prakticky všechny sloučeniny, obsahující vodík, jsou jedovaté, dokonce silně. Proč tedy voda také není jedovatá? Vědci dokáží u všech chemických látek podle jejich chemického vzorce přesně určit, jaké mají vlastnosti a jak se mohou chovat. Je pouze jediná látka, u níž to nedovedou – voda.

POPŘENÉ TEORIE

Proč se voda chová zcela jinak, proč popírá všechny teorie, které tak dokonale vycházejí z periodické tabulky prvků? Voda má mnoho podivuhodných vlastností. Například je čirá, uvažujeme-li tu čistou, nezkalenou, ale přesto má barvu – modrou, proto je naše planeta modrá. Vodu, na rozdíl od jiných látek, nelze stlačit, ale je možné měnit její skupenství. Může být ledem i párou, být není tak jednoduché ji převést na jiné skupenství. Klasická formulace zní, že chceme-li kilogram vody ohřát o 1 stupeň Celsia, potřebujeme dodat 1 kalorií (dnes se místo kalorií uvádějí jouly, tedy 4,186 J). Ale chceme-li změnit led o teplotě 0 °C na vodu o stejné teplotě, musíme dodat 80 kalorií – nebo naopak, ubrat, pokud máme přání vodu proměnit v led o stejné nulové teplotě. To odpovídá zahřátí, či naopak ochlazení o 80 stupňů! Tato jedinečná vlastnost vody souvisí s její životadárností. Při změnách své teploty buď z okolí bere teplo, nebo je naopak vydává. Tím stabilizuje nejen svou vlastní teplotu, zejména moře si udržují v porovnání s okolím podstatně déle stejnou, ale zmírňuje i klimatické výkyvy. Tak činí obyvatelnou značnou část naší planety. Bez této vlastnosti vody bychom střídavě mrzli či se smažili. Stejně tak nám pomáhá chránit naše tělo jiná vlastnost vody – při teplotě zhruba 36–37 °C potřebuje k zahřátí nejméně tepla. To umožňuje našemu organismu snadněji regulovat svou teplotu. Ryby a další vodní tvorové zase blahořečí tomu, že voda mrzne v potocích a řekách od povrchu, led je totiž lehčí. Děje se tak od teploty 4 °C, kdy se voda začne rozpínat a tím snižovat svou váhu. To umožňuje udržet pod ledem teplotu nezbytnou k přežití těchto organismů.

Voda má však ještě jednu vlastnost, kterou se vědci začali systematicky zabývat teprve relativně nedávno, od konce 50. let minulého století.

Skupina německých nadšenců v čele s Theodorem Schwenkem neváhala opustit svá dosavadní působiště a v roce 1959 založit na samotě v Černém lese Ústav pro výzkum proudění, aby se mohli podrobněji věnovat studiu té vlastnosti, které se až do té doby nevěnovalo příliš pozornosti. Voda je totiž pohyblivá, proudí, i když to třeba naším lidským okem ani nepostřehneme. Proudí, byť slabě, dokonce když ji nalijeme do sklenice, kterou necháme stát na stole. Je pohyblivá, protože když by nebyla, z člověka by se stal solný sloup – nedokázal by se nejen pohnout, ale ani myslet. Čím rychleji proudí, tím bystřeji myslíme a pohybujeme se. Jinými slovy, bez pohybu by nebyla životadárnou. Proto nám nemůže sloužit ani jako led, ani jako pára (myslím tím naše těla, nikoliv stroje), ale pouze jako proudící tekutina. Opět něco, čím se voda liší, je anomální, ale co nemůže přesně zachytit ani její fyzikální popis, ani její chemický vzorec.

Voda je výbušná v přímém i přeneseném slova smyslu. Těžkou vodu potřebujeme k výrobě vodíkové bomby, ale kvůli vodě může nastat výbušná situace i bez bomb – pro její nedostatek či přebytek se vedou války, mění se mapy světa, voda se stává největším obchodním artiklem, ale také politickým a ekonomickým problémem jednadvacátého století, dokonce výbušnějším, než je boj o ropu a plyn.

„Otázka, co je to vlastně voda a jak vzniká, jak se rozmnožuje a jak roste a zraje, zůstávala neobjasněna, protože ani vědecké kruhy nemají žádnou jasnou představu o tom, co je to *kvalitní* voda a považují vodu za zdravou a chutnou jen tehdy, pokud je zbavena nebezpečných bakterií,“ napsal v jednom ze svých nesčetných článků Viktor Schaubberger.

TAJEMSTVÍ KAŽDÉ KAPKY

Tak se dostáváme k tomu, proč je možné psát o vodě znovu a znovu a pokaždé to možná bude něco jiného, v jiných souvislostech a pohledech. Není dost slov na to, abychom vyjádřili její význam, nebudu mít ani dost místa, abych popsal rozmanitost jejích funkcí. A důsledky toho, že z veškeré vody na naší planetě jsou jen tři procenta vody pitné, ale nerovnoměrně rozložené. Přitom roste počet obyvatel, z nichž většina patří právě k těm po vodě prahnoucím, avšak nemá přístup k jejím pitným zdrojům

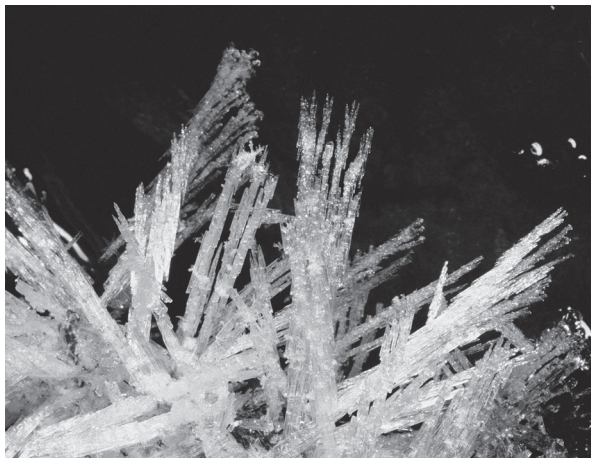
(přesněji 1,2 miliardy). Tito lidé jsou nuceni pít nečistou vodu, plnou různých parazitů a nebezpečných bakterií. V každé kapce vody jich může být až sto tisíc. Na Zemi se vyskytují tři miliardy let a za tu dobu se neustále vyvíjely, jsou odolné vůči různým protilátkám. Není divu, že v průměru každou vteřinu umírá na následky onemocnění ze špatné vody jeden člověk, ročně to jsou dva miliony, většinou dětí. Ještě před pár lety bychom nevěřili, že kvůli vodě mohou vypuknout sociální bouře, revoluce, anarchie, války. Pro současnost je to reálná hrozba. Možná ještě reálnější než al-Káida. Pouze my, kteří jí tak plýtváme, si to nechceme přiznat.

Podivuhodnou je každá kapka vody. Nemám na mysli vodu z bažin, stojatou vodu z přehrad, kalnou z ústí řek nebo chlorovanou z vodovodu. To je fakticky mrtvá voda, neprojevuje žádnou z vlastností, o nichž budu dále psát. Mám na mysli kapku pramenité vody z potoka nebo lesní studánky. Nejprve musela překonat nepředstavitelné vzdálenosti. V létě se vypařila, proměnila se v oblak na nebi, který opět spadl jako déšť na zem, voda prosákla do hloubky i stovky metrů a za mnohé roky, možná tisíce let poté, na základě jiné anomálie – levitace – stoupala navzdory gravitaci nahoru, aby se proměnila v artéský pramen. To je věčný koloběh vody, který nemá konce a jehož začátek ještě příliš neznáme.

Nejzdravější lék – čistá voda

Pohledme na kapky ranní rosy, které se tvoří na stéblech trav. Proti všem fyzikálním zákonům o zemské přitažlivosti stojí jako svíce, když se ochladí a naopak působením slunečních paprsků nestoupají, nevypařují se, ale spouštějí se dolů, ač jsou lehčí. Jak to, že voda z pramenů tryská tím čerstvější a zdravější, čím je těžší? Jak to, že řeka je línější, ztrácí svou vlečnou sílu, když ji slunce ohřívá, zatímco chlad ji vzpružuje? To platí nejen

Větvičky zmrzlé rosy

všechny léky na světě. Vincenc Priessnitz, vesničan z Frývaldova (dnešního Jeseníku), byl zakladatelem prvního vodoléčebného ústavu na světě. „Zabaloval“ nemocné pacienty do chladné léčivé vody, která ovšem současně vyzařovala teplo. Léčba vodou různými způsoby byla však známa už od dávnověku a pomohla uzdravit se milionům nemocných.

Priessnitzovy lázně, založené v roce 1822, úspěšně léčí pacienty dodnes. Pojmou jich až 870 a stará se o ně na 350 zaměstnanců. Poslední velká

Priessnitzovy lázně – kúra v přírodě

o řekách, ale také o vodě v lidském těle, kdy podle teploty reguluje krevní oběh.

Voda nás ovšem léčí svou organickou energií, jíž je nabitá každá její slza a kterou vybíjí do vzduchu nebo do těla. V tom je zázrak například Kneippovy či Priessnitzovy procedury, kdy právě panská voda uzdravuje lidské tělo lépe než

rekonstrukce skončila v květnu 2010 a v srpnu byla otevřena světově unikátní část celého komplexu – léčba ve volné přírodě. Právě spojení léčby s přírodou si jejich zakladatel cenil nejvýše. A teď si to tu pacienti užijí dostatečně. Zahřejí se výstupem do kopce za tenisovými kurty, a tak jim ani nevaří voda

teplá jen 8–10 °C, která je tu čeká v různě rozmístěných nádržích, bazénech a sprchách, rozhozených po travnaté stráni.

Světovým místem, kde voda léčí, jsou francouzské Lurdy. Ročně sem proudí na pět milionů lidí. Jednou jsem se také zapojil do tohoto procesu a podstoupil jsem celou kúru. Vystál jsem si frontu před bazénky pro muže. Byly to malé nádrže s vodou, každá s šatnou, kde jsme se svlékli. Zeptali se mě, jaké jsem národnosti, a nalistovali modlitbu v češtině. Poté se mě chopili dva svalnáči a několikrát mě celého potopili pod vodu, tak jako to udělali s desítkami jiných přede mnou a po mně. Když jsem vylezl z této kalné koupele a chtěl jsem se otřít, stihly mě nevráživé pohledy všech přítomných. Jeden mi vysvětlil.

„Přece si neotřete svěcenou vodou, to by vám nepomohla.“

Mokrý jsem se oblékl a vyšel ven – za mnou čekali další a nedovolili mi oschnout. Venku jsem viděl další zástupy lidí, o berlích, na vozičku, s různými neduhy a různých barev pleti, vlasů, vzrůstu, z různých končin světa, ale s jednou společnou nadějí: zázračný pramen, u něhož se kdysi zjevila Panna Marie, musí přece uzdravit. Je tomu skutečně tak? V Karlových Varech vyprávějí s potěšením historiku o Karlovi IV., který sem jednou při honu zavítal. Jeho pes však při štvanici upadl do vřelého pramene a začal bolestí výt. Za pár dní se zotavil a jeho poranění ucha, jež předtím utrpěl, zázračně zmizelo.

Lékař Hans Jürgen Steinbrück po deset let sledoval působení pramenité vody na pacienty s rakovinou a užasl, když zjistil, že 30 procent nemocných se uzdravilo a u 28 procent z nich se výrazně zlepšil zdravotní stav. Zkoumal vodu, ale neobjevil v ní žádnou jinou látku, než jaké obsahují běžné medikamenty.

Čím tedy voda léčí? Jaký je její význam a funkce v lidském těle?

„...o několik let později jsem musel podat muži, který trpěl bolestmi břicha způsobenými jeho nemocí, dvě sklenice vody, protože jsem neměl žádné jiné léky, které bych mu mohl dát. Trpěl nesnesitelnou bolestí, a voda mu poskytla zázračnou úlevu. Ulevila mu – do tří minut se jeho bolest zmenšila, a do osmi minut zmizela úplně. Zatímco před osmi minutami byl v křečích a nemohl ani chodit, úplně se z tohoto stavu vzpamatoval. Začal se usmívat od ucha k uchu a velmi šťastný se mě zeptal, co má dělat, když se bolest vrátí? Řekl jsem: ‚No, pijte více vody.‘ Pak jsem se rozhodl naordinovat mu, aby každé tři hodiny vypil dvě sklenice vody. Udělal to, a to byl po zbytek doby, kdy byl se mnou, konec jeho bolesti vředu.“

To mě probudilo, protože na lékařské fakultě jsem nikdy neslyšel, že by voda mohla léčit takový druh bolesti. A tak jsem měl příležitost vyzkoušet vodu jako lék v následujících více než 3000 podobných případech. Pokaždé se ukázalo, že voda je účinným lékem,“ uvedl v rozhovoru s reportérem Mike Adamsem Dr. Fereydoon Batmanghelidž.

Narodil se v roce 1931 v iránské metropoli Teheránu. Studoval medicínu a svá studia zakončil v nemocnici St. Mary lékařské školy londýnské univerzity pod vedením Sira Alexandra Fleminga, vynálezce penicilínu. Lékařskou praxi v Anglii musel přerušit, protože byl povolán do Íránu, aby pomáhal v rozvoji místních nemocnic a zdravotnických zařízení. V roce 1979 byl uvržen do vězení a odsouzen k trestu smrti, protože se změnil režim. Poprava však nebyla vykonána, bylo zapotřebí, aby pomáhal léčit vězně. V roce 1982 byl propuštěn a vyhoštěn ze země. Odštěhoval se do USA, aby se na pennsylvánské univerzitě věnoval výzkumu léčebných účinků vody, jak se o nich přesvědčil během své lékařské praxe ve vězení.

Zpráva o jeho výsledcích byla poprvé otištěna v časopise *Journal of Clinical Gastroenterology* v červnu 1983 a téměř souběžně ve vědecké příloze *New York Times*. V roce 1992 vyšla jeho kniha *Your Body's Many Cries for Water* (Mnohá volání vašeho těla po vodě). Nejvíce ho však proslavila kniha *Water for Health, For Healing, For Life* (Voda pro zdraví, léčbu, život). Zemřel ve Virginii 15. listopadu 2004.

Jeho základní tezí je, že v podstatě jakákoliv bolest je signálem lidského těla, jež tím dává najevo, že trpí nedostatkem vody, dehydratací. Takže nedostatek vody stojí za většinou našich zdravotních problémů. Tělo potřebuje vodu, svobodnou vodu, aby mohlo vykonávat své funkce. V podstatě máme v těle dva druhy vody – používanou, „zaměstnanou“ vodu, která není vhodná pro nové funkce. A vodu novou, „svobodnou“, kterou tělo potřebuje, aby mohlo tyto funkce vykonávat.

Čistou vodu nemohou zaměnit žádné jiné tekutiny, ať už je to káva, čaj, nealkoholické či alkoholické nápoje. Ty mají své vlastní programy. Obsahují například cukr. To není dobré pro lidi, kteří by mohli dostat hypoglykémii. Nebo by to mohlo způsobit sekreci inzulínu, která vyvolá pocit hladu a vede k přejídání. Také kofein má svůj vlastní chemický program a eliminuje účel potřeby vody. Alkohol zase zastavuje nouzové přílivy vody do důležitých buněk, třeba mozkových. V procesu reverzní osmózy tělo filtruje a vstříkují vodu do buněk. K tomu musí zvýšit krevní tlak, aby

mohlo překonat osmotický tah vody ven z buněk a opětovně vstříknout vodu zpět. Proto se při dehydrataci objevuje vysoký krevní tlak. Ale alkohol zastavuje filtrační systém.

Doktor Batmanghelidž zmiňuje řadu nemocí, které se vztahují k dehydrataci, například astma a alergie, obezita, vysoký obsah cholesterolu v krvi, diabetes, hypertenze, infekce, deprese a chronická únava, nedostatek spánku, osteoporóza, leukémie a lymfom, rakovina a mnoho dalších. Lidský organismus projevuje dehydrataci řadou symptomů. Mozek vnímá dehydrataci či únavu během dne nebo hned ráno, když chceme vstát z postele a jsme unaveni – to je známka dehydratace. A pak hněv, rychlá reakce, deprese, to všechno jsou známky dehydratace, když má mozek velmi málo energie z vody na to, aby se s informací o nedostatku vody vyrovnal nebo jednal podle toho. Pak má tělo svůj program pro zvládání sucha, což jsou alergie, hypertenze, diabetes a také onemocnění imunitního systému.

Řízení sucha znamená, že musíme „zalepit díry“, kdy se voda z těla ztrácí, a to je vždycky špatné. Voda je tou nejcennější komoditou uvnitř těla. Systém, který reguluje vyvážení vody v těle, potlačuje imunitní systém. Pak dostaneme astma. Dýcháním ztrácíme denně asi litr vody. Povrchové napětí v alveolech plic produkuje kontrakce (stahy) malých membrán a vzduch je vytlačen. Voda odchází spolu se vzduchem a tím ztrácíme onen litr vody. Když ho nedoplníme, tělo svírá průdušky a ucívá díry. Tomu se říká snížené proudění vzduchu v plicích a označili jsme ho jako astma. Pokud bychom vodu doplňovali, nepotřebujeme inhalátory. Podle lékaře by se 17 milionů astmatických dětí v USA mohlo uzdravit během několika dnů, kdyby věděly, že mají pít vodu.

Řada chronických onemocnění by se dala vyléčit, kdyby si lidé uvědomili jednu zásadní věc. Voda je hlavním zdrojem energie, a proto je jí třeba pít dříve, než dostaneme žízeň. Jinak dopadneme stejně, jako když auto dojede na poslední kapku benzínu. Člověk potřebuje denně čtyři litry vody. Dva litry by měl vypít, protože další dva litry dostává v podobě potravin. Toto množství je nezbytné k výrobě alespoň dvou litrů moči. Jinak příliš zatěžujeme své ledviny. Máme-li vody dostatek, je naše moč bezbarvá.

Jenže největším problémem pro zavedení této tak snadné a levné léčby je farmaceutický průmysl. Přirozeně se brání každému omezení léků a spustí hned obrovskou reklamu, aby zmařil úsilí o to využívat k léčení

prostou, čistou vodu. Vezměte si za příklad antihistaminika jako léky proti bolestem, proti depresím. Jaká je však úloha histaminu v lidském těle? Je to nervový mediátor odpovědný za regulaci vody a řízení sucha v těle. Ve skutečnosti náš organismus nepotřebuje antihistaminika, ale dost vody. Tento svůj názor představil iránský profesor na mezinárodní konferenci v roce 1989 v Monte Carlu a setkal se to s velkým ohlasem.

Problém nedostatku vody v těle začíná zhruba od dvaceti let a s věkem se stále zvyšuje, jako se snižuje pocit žízně. Mnozí pijí až tehdy, když cítí sucho v ústech. To je zásadní chyba, je třeba pít po celý den. Jinak – a to je varování zvláště pro ženy – vám například dříve a více zvrásní kůže na těle a zejména v obličejí. Naopak při častém pití je neustále vláčná a jemná. Podávání léků, kosmetické přípravky jen problém dehydratace zamlží, ale neodstraní.

Málo si uvědomujeme, přestože nás o tom přesvědčují nedávno zveřejněné údaje, jak je nadměrné používání léků nezdravé. Léky, ač vydané na předpis, zabíjejí jen v USA 106 000 lidí ročně a 2 miliony jsou více nemocné než před jejich užitím. Další umírají na špatné, chybné recepty, celkem asi 250 000 lidí ročně zemře na zdravotní problémy související s léky. To je třetí největší zabiják Američanů – dokonce chráněný a licencovaný vrah. Srdeční onemocnění zabíjí asi 700 000, rakovina asi 500 000 a léky 250 000 lidí. Doktor Batmanghelidž se domnívá, že většina používaných léků totiž zakrývá příznaky a komplikace dehydratace v lidském těle.

Samozřejmě má i své odpůrce, kteří tvrdí, že jeho důkazy jsou nedostatečné. Věda tedy zatím jednoznačně neodpověděla na otázku, jak voda léčí.

Ale každý z nás ví, že když vystaví své unavené tělo jen na chvíli proudu vody alespoň ze sprchy, pocítí výrazné osvěžení. Od pradávna lidé vyhledávali pramenitou vodu, pili ji, myli se v ní a především ji uctívali jako jeden ze zázraků přírody. Nejen Řekové a Římané uctívali vodní božstva. Každoročně se naši předkové shromažďovali u studánek, potoků a řek, aby jim vzdávali hold, ať už to bylo o velikonocích, na letnice či o vánočních svátcích. Dodnes se ve své posvátné řece očišťují Indové. Různé vodní slavnosti se udržely v podstatě až do 20. století. Voda se objevuje v mnoha rčeních a příměrech. Dodnes se říká, že „roste jako z vody“, „spí, jako když ho do vody hodí“, „chudý vaří z vody“, zatímco bohatý „je za vodou“. Pro dobrého člověka jsme „ochotni skočit do vody“,

zatímco zlému ani „vodu nepodáme“. Píšeme z jedné vody načisto, v nových šatech honíme či kalíme vodu, ženeme vodu na svůj mlýn, neboť je jasné, že život plyne jako voda...

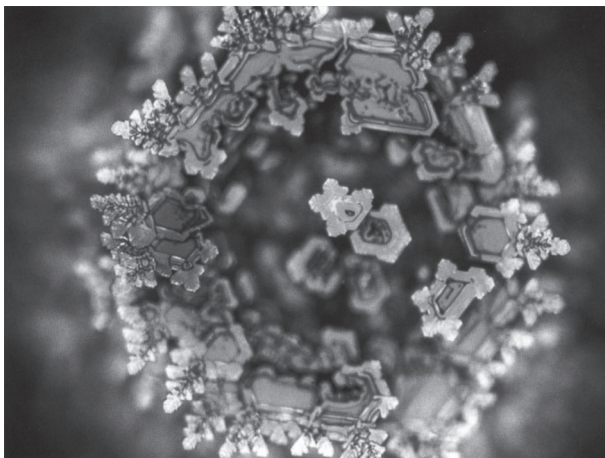
Zcela ojedinělý je případ Heleny Kellerové, známé spisovatelky a cestovatelky 19. století, absolventky Harvardské univerzity, ačkoliv se už narodila slepá a hluchá. Jako dítě byla k nevydržení, trpěla záchvaty vzteku, vše rozbíjela. Rodiče přijali vychovatelku, také s poškozeným zrakem, která ji měla pomoci zapojit se do běžného života. Přelom u Heleny nastal v okamžiku, kdy ji tato vychovatelka dovedla k pumpě, její ruku s hrnečkem nastavila pod pípu a pumpovala, až dívka voda přetékala na ruku. Na dlaň jí svým prstem napsala v-o-d-a. O tomto okamžiku se později Kellerová vyjádřila. „Pochopila jsem, věděla jsem, že V-O-D-A je název toho divného, chladného NĚČEHO, co stéká po mé ruce. To jediné slovo probudilo mou duši k životu, dalo jí světlo, naději, radost.“

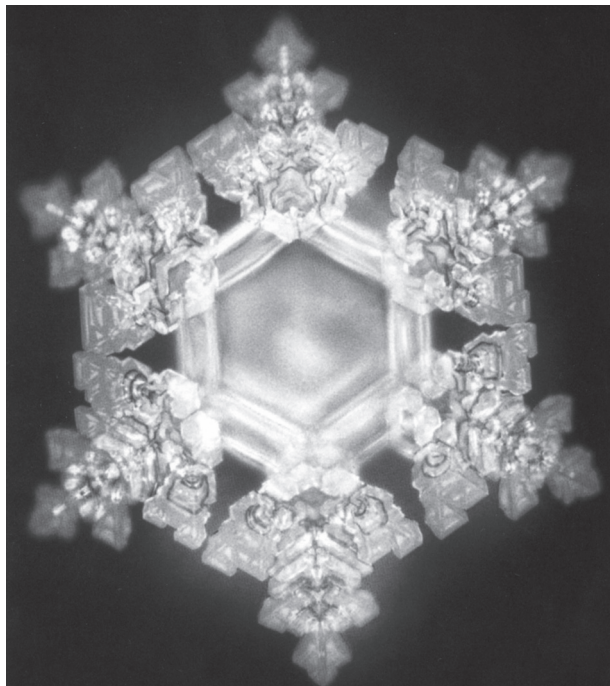
MÁ VODA PAMĚŤ?

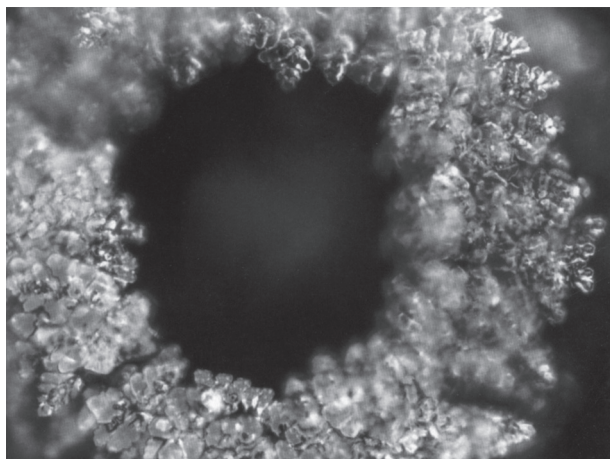
Avšak nejen tím se voda stává živou. V řadě případů dokonce léčivou. Ukazuje se totiž, že voda má paměť. Dokázal to japonský vědec Masaru Emoto právě svými snímky vodních krystalů. Když zmrzne, její molekuly se spojí a vytvářejí krystalické jádro. Krystal se stabilizuje, až když získá strukturu šestiúhelníku. Proč právě šestiúhelníku, na to přišel Johannes Kepler už před čtyřmi sty lety, ale potvrdil to teprve po třech stech letech

Krystal vody ovlivněný slovem „síla“.

*Krystal vody vzniklý účinkem nápisu
„Tobhle je opravdu krásné.“*

Vodní krystal znázorňující „duši.“

mnichovský fyzik Max von Laue. Stejně tak, jak si jsou nepodobné vločky sněhu, liší se od sebe jednotlivé krystaly zmrzlé vody. Vzájemně jsou odlišné nejen pro své složení, pro příměsi, které voda obsahuje, ale také, což zní až neuvěřitelně, pro svou paměť. Každá kapka vody obsahuje určité informace, které přijímáme, když ji pijeme, a tak se stávají i součástí našeho těla.

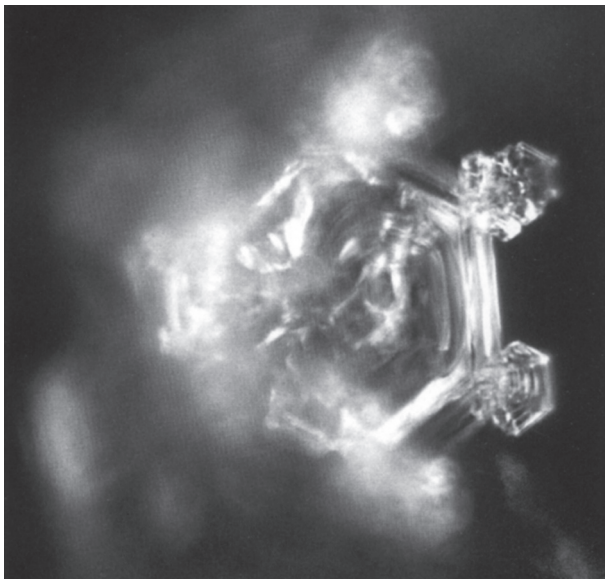
Voda je schopna pojmout část našeho vědomí a ten člověk, který to pozná, je schopen poslat své vědomí všude tam, kam nedosáhne svým okem.

Například je známo, jak voda reaguje na vliv Měsíce. V moři se to projevuje přílivy a odlivy, ale podobný jev probíhá třeba i jen ve sklenici vody. O tom se vědci přesvědčili, až když sestrojili obzvláště

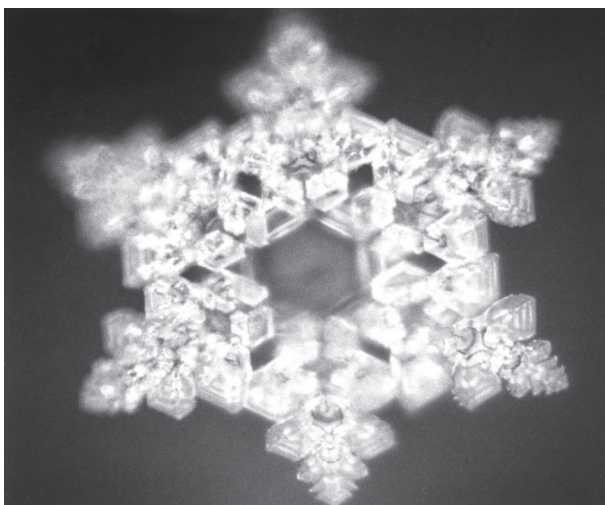
citlivý přístroj, který byl schopen tento pohyb zaregistrovat. Je dávno známo, že takto bývá Měsícem ovlivněn i člověk – už proto, že se převážně skládá z vody.

Nejde však jen o tuto vlastnost. Voda má paměť, tvrdí profesor Masaru Emoto a dokazuje to svými snímky krystalů. Pořídil jich tisíce ve své laboratoři, kde záměrně udržoval teplotu minus 5 stupňů Celsia. I tak mu krystaly vydržely pod mikroskopem jen pár minut. Z fotografií vybral stovky nejlepších a desítky z nich předložil ve svých knihách. V *Léčivé síle vody* vypráví, že za ním přišel do laboratoře jiný vědec, chemik, který také fotografoval krystaly vody. Navrhl, aby jim pustili hudbu. Začali

klasikou a postupně přešli k moderní populární hudbě. A skutečně, krystaly se výrazně měnily podle skladeb, které zněly z cédéček. To přivedlo

Tento „labilní“ krystal znázorňuje „smělu.“

Krystal „štěstí“ je obrazem dokonalé krásy a harmonie.